

Ronald Bleier

TERROR FRA FØRSTE STUND

Store deler av historien om terrorismen i dagens Midt-Østen er fortrent til det orwellske hukommelsesmørke som følge av de siste 50 års meget effektive kampanje for å undertrykke informasjon som er ufordelaktig for Israel.

Sprengte en buss, et tog, en båt, en kafé eller et hotell; snikmyrde en diplomat eller en fredsmegler; drepe gisler, sende brevbomber, massakrere forsvarsløse landsbyboere – dette er terrorisme slik vi kjenner den. I det moderne Midt-Østen begynte det med sionistene som grunnla staten Israel.¹

Arvesynden

Israels arvesynd er sionismen, ideologien som sier at en jødisk stat skal erstatte det tidligere Palestina. Problemets rot er Sionismens ekskluderende struktur som innebærer at bare jøder betraktes som førsterangs borgere. For å kunne etablere og befeste en jødisk stat i 1948, fordrev sionistene over 700.000 palestinere fra deres hjemland og tillot aldri dem eller deres etterkommere å vende tilbake. I tillegg ødela israelske styrker mer enn 400 palestinske landsbyer og gjennomførte nærmere 40 massakrer. I 1967 ble 350.000 palestinere tvunget på flukt til Vestbredden og Gaza av israelske styrker, i tillegg til at 147.000 syrere ble fordrevet fra Golanhøydene. Siden 1967 har Israel stilt hele den palestinske befolkningen på palestinsk territorium under militær okkupasjon.

Virkningene av landsforvisningen av palestinere og andre arabere er tydelig også i dag. De ødelagte livene til millioner av mennesker som er direkte rammet er tegn på Vestens krigføring mot arabiske land og muslimer overalt.

Etter manges mening var Sionismens arvesynd og virkningene den hadde for folk i Midt-Østen, en avgjørende drivkraft bak hendelsene 11. september 2001. De utløste den pågående «krig mot terrorisme» som er i ferd med å ødelegge vårt politiske system.

Snikmordet på en fredsmegler

En av de mest beryktede ugjerningene utført av israelske terrorister skjedde under krigen i 1948. Da snikmyrde jødiske styrker, som var del av undergrunnsbevegelsen LHI (også kjent som Stern-gruppen), svensken grev Folke Bernadotte, utnevnt av FN som fredsmekler. Bernadotte ble drept den 17. september 1948, dagen etter at han la fram sin andre fredsplan. Den

inneholdt blant annet repatriering av og erstatning til de palestinske flyktingene.

Drapet på Bernadotte satte søkelyset på et av de alvorligste politiske stridsspørsmål mellom USA og Israel, nemlig skjebnen til de palestinske flyktingene. På den tida hadde jødisk/israelske styrker allerede drevet mer enn en halv million palestinere fra hjemmene deres. Internasjonale protester satte søkelys på virkningen for fredsprosessen i Midt-Østen og på flyktingenes lidelser. Også skjebnen til hundretusener av jøder som bodde i den arabiske verden, hovedsakelig i Irak, Marokko, Jemen og Egypt, var uviss på grunn av Israels fordrivingspolitikk.

Dagen før drapet beskyldte Israels utenriksminister Moshe Sharett offentlig Bernadotte for «ensidighet rettet mot staten Israel og favorisering av araberstatene». Stephen Green trekker fram bevis som viser at den israelske regjeringen var direkte involvert i snikmordet. Natten drapet skjedde var de tsjekkiske konsulatene i Jerusalem og Haifa travelt opptatt med å utstede 30 visa til Stern-gruppens medlemmer «som var blitt pågrepet på grunn av delaktighet i planlegging og gjennomføring» av drapet. «Mellom 18. september og 29. september ble de fleste, om ikke alle, fløyet til Praha i Tsjekkoslovakia». «Omfanget, presisjonen og hvor hurtig evakueringen eller flukten ble gjennomført» førte til at utenriksdepartementet i USA «mistenkte Stern-gruppen for ikke å være de eneste involverte». USA lurte på om «operasjonen kunne ha vært planlagt og forberedt i Tsjekkoslovakia, og at en spesialstyrke var blitt fløyet til Israel fra Praha».² Historikeren Howard Sachar hevder dessuten at «Yehoshua Cohen, en venn av Ben Gurion, antas av mange å være leiemorderen som utførte drapet.»³

Åtte måneder seinere, i mai 1949, avslørte Israel i FN at de fleste medlemmene av Stern-gruppen som var tatt inn til avhør, ble løslatt i løpet av to måneder. De som ikke ble løslatt, ble holdt internert inntil det ble gitt et generelt amnesti den 14. februar 1949.⁴ Ingen ble stilt for retten for drapet.

Mordet på Bernadotte skapte store overskrifter i internasjonale media, og for en stakket stund var oppmerksomheten rettet mot de palestinske flyktingene. Men enden ble at presset for å repatriere flyktingene løp ut i sanden. Etter manges mening var drapet en suksess med tanke på Israels ute-stengingspolitikk, ettersom ingen av Bernadottes etterfølgere lyktes i å presse Israel til å komme med noen innrømmelser. Hadde Bernadotte levd, kunne han ha lykkes der andre mislyktes. I alle fall var drapet en advarsel til alle med planer om å følge i hans aktive fotspor.

Sprengningen av en offentlig bygning

Et av de mest beryktede eksemplene på jødisk/sionistisk terrorisme i etterkrigsperioden 1945- 1949 var sprengningen av Kong David hotellet den 22. juli 1946. Bombeattentatet skjedde på et tidspunkt da sionistene raste over at

det britiske Arbeiderpartiet etter en knusende valgseier sommeren 1945, ikke gjorde nok for å liberalisere den forrige regjeringens politikk når det gjaldt jødisk immigrasjon.

Britene insisterte på å opprettholde en restriktiv immigrasjonspolitik. Det førte til at de tre største fraksjonene av de jødiske kampenhetene sluttet seg sammen i en felles motstandsfront, «*United Resistance*». De tre enhetene var Jewish Agency's⁵ Hagana, med David Ben Gurion som leder, LHI, eller Stern-gruppen, ledet av Nathan Yellin-Mor, og Irgun, ledet av Menachem Begin som i boka si *The Revolt*, skrøt av at han var «Terrorist nummer 1». I slutten av oktober 1945 ble de enige om å samarbeide om å «kjemp militært mot britisk herredømme».⁶

Angrepene de gjennomførte sammen, inkludert Tognatten, Flyplassnatten, Bronatten, var så vellykkede at de til slutt utløste en kraftig gjengjeldelsesaksjon. Umiddelbart etter Bronatten, den 17. juni 1947, lette den britiske hæren etter terrorister, noen ble arrestert og jøder ble drept og såret i sammenstøtene. En mer omfattende operasjon, kjent som «Svart Sabbat», ble innledet to uker seinere. Tusener av jøder ble arrestert. Britiske tropper ransaket Jewish Agency i Jerusalem, beslagla viktige dokumenter, arresterte medlemmer av Jewish Agency sin ledelse og foretok ettersøkning og arrestasjoner i mange kibbutzer.

Som et direkte resultat av «Svart Sabbat»-operasjonen bestemte kommandoen for Hagana den 1. juli å gjennomføre tre operasjoner rettet mot britene. Palmach (elitestyrken til Haganah) skulle rette et angrep mot en britisk militærleir for å få tak i våpen. Irgun skulle sprengre Kong David hotellet som var tilholdsstedet til mandatstyret og den britiske militærkommandoen. (LEI's oppgave, å sprengre David Brothers bygningen som lå vegg i vegg, ble ikke gjennomført).

Samtidig kom det en inntrengende henstilling fra Chaim Weizmann, president i Den sionistiske verdensorganisasjonen, om umiddelbar stans i den militære kampen mot britene. Den øverste politiske ledelsen bestemte seg for «å etterkomme Weizmanns oppfordring». Moshe Sneh, Haganas kontakt overfor Irgun og LHI, motsatte seg imidlertid på det sterkeste Weizmann's henstilling, og han underrettet ikke Begin om komiteens vedtak, men ba ham bare om å utsette operasjonen.⁷

Kong David hotellet ble jevnet med jorden ved hjelp av 50 kg dynamitt plassert inntil bærepillarene i «La Regence», hotellets restaurant. Utløsningsklokkene ble innstilt på 30 minutter. Etter at terroristene hadde forlatt restauranten ringte de bombetrusselen inn til hotellresepsjonen og til avisa *Palestine Post*. Det franske konsulatet som lå ved siden av hotellet ble også varslet om å åpne vinduene for å redusere virkningene av trykkløgene fra eksplosjonen, noe konsulatet gjorde.⁸ Omtrent 25 minutter seinere ødela en enorm eksplosjon hele hotellets sørfløy, alle sju etasjer. De offisielle dødstallene var 91: 28 briter, 41 arabere, 17 jøder og fem andre.

Dagbøkene til Sharett

Moshe Sharett's karriere omfattet lederskapet i Jewish Agency sin politiske avdeling (1933-1948), Israels første utenriksminister (1948-1956) og landets andre statsminister (1954-1955). Etter at han døde i 1979 utga sønnen dagboka til Sharett på hebraisk. Boka dekket perioden fra oktober 1953 til november 1957. Den ville knapt vakt oppmerksomhet utenfor Israel om det ikke hadde vært for Livia Rokach.

Livia var datteren til Israel Rokach, innenriksminister i Moshe Sharett's regjering. Hun flyttet seinere til Roma der hun kalte seg «en italiensk forfatter av palestinsk opprinnelse». Tidlig på 1980-tallet oversatte hun utdrag fra dagboka til Sharett, og føyde dem inn i boka *Israels Hellige Terrorisme: en studie basert på Moshe Sharett's personlige dagbok og andre dokumenter*. («Israel's Sacred Terrorism: A Study Based on Moshe Sharett's Personal Diary and Other Documents»). Til tross for trusler om rettslige skritt fra Israels utenriksminister, ble boka utgitt i USA av Association of Arab American University Graduates (AAUG). Israel tok aldri rettslige skritt mot boka av frykt for, som Knesset-medlem Uri Avneri sa, «å stanse utgivelsen av boka ville være en generaltabbe ettersom det ville gi boka mye mer publisitet».⁹

I boka anklager Rokach staten Israel for helt fra starten å ha brukt sin militære overlegenhet kynisk og med kald beregning til å dominere regionen under dekke av et påstått sikkerhetsbehov. Hun forklarer at Israels ledere var misfornøyde med grensene etter våpenstillstanden i 1949, selv om Israels territorium ble utvidet fra de av FN vedtatte 50% av det palestinske området, til 78% som et resultat av krigen i 1948. Den israelske regjeringen forsto at det var nødvendig å omdanne den ferske staten til en regional stormakt for å kunne underlegge seg resten av Palestina og deler av territoriet til de arabiske nabolandene. Rokach konkluderte på bakgrunn av Sharett's dagbok at den politiske klassen i Israel aldri på alvor hadde ment at araberne utgjorde en trussel mot staten Israels eksistens. Hun skriver at Israel forsøkte med overlegg å provosere fram konfrontasjoner og krig med de arabiske landene for å kunne dominere Midt-Østen. Målsettingen kunne ikke nås på grunnlag av det tidligere dogmet om jødisk moralsk overlegenhet, men «forutsatte uvegerlig bruk av åpenlys vold i stor skala». Ifølge Rokach skulle «terrorisme og hevsnå glorifiseres som den nye moralen... til og med som hellige verdier i det israelske samfunnet». En slik omskolering av Israels befolkning ville ikke uten videre skje av seg selv, men nødvendiggjorde at en generasjon av befolkningen og dens støttespillere levde i frykt og angst. De innså også at: «Jødiske liv måtte ofres for å skape provokasjoner som rettferdiggjorde etterfølgende represalier. En vedvarende daglig propaganda, kontrollert av sensuren, ble rettet mot den israelske befolkningen for å gi den inntrykk av at fienden er et uhyre.»¹⁰

Sent på året 1953 bestemte Israels statsminister Ben Gurion seg for å ta to år fri fra all regjeringspolitikk. Tilbaketredelsen ble «fremstilt som en åndelig øvelse», men Rokach slår fast at det ble gjort av strategiske årsaker. Den «moderate» Sharett skulle erstatte Ben Gurion for å berolige Vesten når det gjaldt Israels hensikter. «På kort sikt var formålet med dette trekket å hale ut forhandlingene mellom araberstatene, som presset på for å styrke seg militært, og Vesten som var tilbakeholdne med å bevæpne dem.» Tidspunktet for Ben Gurions frivillige tilbaketredelse viser at allerede kun fire år etter krigen i 1948-49 hadde sikkerhetsstyrkene ønsket ut en strategi for destabilisering av regionen. Dens *modus operandi* var den politiske militærstrategien kjent under den falske betegnelsen «gjengjeldelse». Poenget med gjengjeldelsepolitikken var å provosere fram konflikt og spenning i området, destabilisere de arabiske regimene ved å vise at de ikke kunne beskytte innbyggerne mot israelske angrep, og dermed legge grunnlaget for en storkrig.¹¹

Massakrering av landsbyboere

Et eksempel på Sharett's dokumentasjon av Israels «gjengjeldelse» er den beryktede Kibya-saken. Om natten den 12. oktober 1953 ble en håndgranat kastet inn i en jødisk bosetting øst for Tel Aviv. En kvinne og to barn ble drept. Ben Gurion og andre planla en voldsom hevnaksjon mot en jordansk landsby man påsto hadde utført angrepet. Sharett argumenterte mot gjengjeldelsesangrepet, og den 14. oktober 1953 skrev han:

«Jeg sa til (Pinchas) Lavon (en trofast tilhenger av hevnpolitikken, og som kort tid etter ble forsvarsminister), at dette (angrepet) ville være en stor feiltagelse. Ved å vise til tidligere hendelser minnet jeg om at det aldri var bevist at represalier og hevnaksjoner tjente det uttalte formålet. Lavon smilte ... og holdt fast på sin plan... Han fortalte meg at Ben Gurion ikke delte mitt synspunkt.»¹²

To netter seinere drepte Ariel Sharons *Enhet 101*, seksti mennesker i den jordanske grensebyen Kibya. Sharett fikk rapport om at:

«...tretti hus var tilintetgjort i en landsby. Denne voldelige gjengjeldelsen er uten sidestykke i omfang og kraft. Jeg vandret fram og tilbake på gulvet, hjelpeløs og svært nedtrykt over følelsen av ikke å kunne gjøre noe. Jeg var simpelthen forferdet over beskrivelsen Radio Ramallah ga av ødeleggelsene i den arabiske landsbyen. Ti hus var jevnet med jorden og et titalls mennesker var drept. Jeg kan se for meg raseriet som vil bryte ut i de arabiske og vestlige hovedstedene i morgen.» (15. oktober 1953)
«Jeg må understreke at da jeg motsatte meg aksjonen, trodde jeg ikke i min villeste fantasi at jeg protesterte mot en av disse aksjonene som var blitt rutine. Hadde jeg hatt den minste mistanke om at en slik massakre skulle finne sted, ville jeg laget et helvete.» (16. oktober 1953)

Bombing av en buss

I tillegg til den israelske gjengjeldelsespolitikken overfor araberne, vier Rokach et kapittel til en mulig israelsk «falsk flagg» eller «svart propaganda» operasjon der egne jødiske borgere av Israel ble ofret med overlegg. I kapitlet med tittelen «Hellig terrorisme» gjengir Rokach detaljene fra en hendelse i mars 1954 da angripere drepte ti passasjerer i en buss på vei fra Eilat til Beersheva i veikrysset Ma'aleh Ha'akrabim. Fire passasjerer overlevde. Til denne dag er omstendighetene rundt denne hendelsen en gåte. Hvem angrep bussen? Rokach skrev at den israelske dekkhistorien var «for utrolig» til at utenforstående kunne tro på den, og bemerket:

«Oberst Hutcheson, den amerikanske lederen av den jordansk-israelske våpenhvilekommisjonen tok det ikke på alvor. I oppsummeringen av kommisjonens undersøkelse uttalte faktisk oberst Hutcheson offisielt at det 'fra vitneforklaringene til de overlevende ikke er bevist at alle drapsmennene var arabere.'»

Detaljene omkring operasjonen var så uklare at selv amerikanske medier gjenga den jordanske versjonen «som gikk ut på at Ma'aleh ha'akrabim massakren ble utført av israelerne.» Selv om Sharett både privat og offentlig var tilbakeholden med å støtte den jordanske versjonen, så tror Rokach at innerst inne må Sharett ha hatt sin «ikke-uttalte tvil.»¹³

Selv om Sharett klarte å hindre Israels militærapparat i å hevne bussmassakren med voldsom kraft, så fant de militære snart en unnskyldning for å sette i gang et massivt angrep på byen Nahalin nær Betlehem. Dusingvis av sivile ble drept, og en annen palestinsk landsby på Vestbredden ble «fullstendig ødelagt». De arabiske nabolandene «var overbevist om at den israelske opptrappingen av provokasjonene, terrorismen og hevningangrepene betydde en forberedelse til krig. De tok derfor sine forholdsregler for å hindre enhver infiltrasjon inn i Israel.» Den israelske generalen Moshe Dayan fortalte en journalistvenn i mai 1954 at «Situasjonen langs grensen er bedre enn på lenge og alt i alt tilfredsstillende.» Men fredelige grenser ansporet til flere fiendtlige anfall fra israelsk side, og Rokach forklarer hvordan de militære benyttet en ny taktikk ved å bruke små sabotasjegrupper som snikmyrder i arabiske landsbyer. Ariel Sharons beryktede *Enhet 101* spilte en avgjørende rolle.¹⁴

Med Ariel Sharon som dagens statsminister gjentar det samme seg, med bruk av terror til politiske formål. Som Rachel Corrie, den amerikanske jenta som ble knust av en israelsk bulldoser i Gaza, skrev i et brev til foreldrene: «Sharons snikmyrding-for-fred forhandlings/landtyveri strategi, fungerer svært godt nå og skaper bosettinger overalt (og eliminerer sakte, men sikkert enhver meningsfull mulighet for palestinsk selvstyre.»¹⁵

Bombingen av britisk, amerikansk og egyptisk eiendom

En av de historisk viktigste «falsk flagg»-planene dokumentert av Sharett er den beryktede Lavon-affæren som er en av de få operasjonene den israelske regjeringen ble tvunget til å innrømme. I juli 1954 plasserte ca. 10 egyptiske jøder under ledelse av israelske agenter bomber på britisk og amerikansk eiendom og på offentlige egyptiske bygninger i Kairo og Alexandria. Spioneringen ble tatt og avslørt den 27. juli da et av medlemmene ble tatt i Alexandria etter at en bombe eksploderte i lomma hans.

I rettsaken som fulgte ble to av de tiltalte dømt til døden og henrettet mens tre israelske kommandosoldater unnslopp og en fjerde begikk selvmord. En ren skandale utviklet seg etter hvert i Israel da det ble snakk om hvem som hadde gitt ordre til operasjonen. I 1954-55 foregrep Sharett det kommisjonen kom fram til, nemlig at sjefen for militærstaben Moshe Dayan, lederen for Forsvarsdepartementet Shimon Peres og etterretningssjefen oberst Benjamin Givli var gjerningsmennene. Sharett betrodde seg til dagboka 10. januar 1955:

«(Folk) spør meg om jeg er overbevist om at 'han (forsvarsminister Pinchas Lavon) ga ordren? '... men la oss anta at Givli har handlet uten ordre...ligger ikke det moralske ansvar like fullt på Lavon, som hele tida har prediket den samme galskap og fortalt hærledelsen den djevelske lekse om hvordan Midt-Østen skal settes i brann, hvordan skape uenighet, forårsake blodige konfrontasjoner, sabotasjehandlinger ... (og begå) desperate handlinger og selvmord.»

På tidspunktet for bombingen var det intense forhandlinger mellom Kairo og London om tilbaketrekningen fra kanalsonen. Det samme var forhandlingene mellom Kairo og Washington om våpenleveranser og annen hjelp i forbindelse med en mulig allianse mellom USA og Egypt. Stephen Green tegner et enda mer kynisk bilde av israelske toppolitikere som bakmenn bak terrorangrepet som hadde til hensikt å sabotere statsminister Sharett's pågående og suksessrike forhandlinger med Egypts president Gamal Nasser.¹⁶

I våre dager er det vanlig, nærmest standard rutine, å ofre israelere på politikens alter ved å provosere palestinske angrep gjennom drap på profilerte ledere og aktivister. Et eksempel på dette var så åpenbart at en ledende israelsk journalist forutsa de israelske tap som ville bli resultatet av en israelsk «målløst henrettelse.» Den 23. november 2001 drepte israelere Mahmud Abu Hunud, en av topplederne i Hamas. To dager seinere forklarte den israelske journalisten Alex Fishman i en førstesides artikkel at det forut for henrettelsen av Humud hadde vært en «hemmelig» og ikke anerkjent «gentlemens agreement» mellom Hamas og palestinske selvstyremyndigheter om at «Hamas i nærmeste fremtid skulle avstå fra» selvmordsbombing i Israel. Som Fishman skrev: «Den som bestemte at Abu Humud skulle likvideres, visste på forhånd» at overenskomsten med Hamas ville bli

«smadret ... Saken ble inngående diskutert både blant Israels militære og politiske ledere...»¹⁷ Nøyaktig som Fishman hadde forutsagt, slo Hamas straks tilbake, og mindre enn en uke seinere, 1. og 2. desember, drepte selvmordsbombere i Jerusalem og Haifa 25 israelere. Konsekvensen av denne opptrappingen av volden var forutsigbar og bidro til å øke spenningen og dramatisk svekke støtten til fredsforhandlinger i Israel og USA.

Angrep på en leir i Gaza

Rokachs *Israels Hellige Terrorisme* inneholder tidligere ukjent dokumentasjon av Israels forberedelser til det overraskende angrepet som Israel, Frankrike og England foretok mot Egypt i oktober 1956. I den operasjonen erobret de allierte Suez kanalen, Øst Sinai og Gaza-stripen. Den felles invasjonen skjedde på et tidspunkt da USA forsøkte å stabilisere området. Men Israels interesser var nøyaktig de motsatte. De besto i å skjerpe spenningen og gjøre det vanskelig eller umulig for Egypt å få de våpen landet trengte for å avskrekke Israel fra å gå til krig.

En viktig begivenhet som bidro til krigen i oktober 1956 var et massivt raid mot en egyptisk militærleir i Gaza, «det blodigste sammenstøtet mellom Egypt og Israel siden krigen i 1948.»¹⁸ Angrepet fant sted omtrent halvannet år tidligere, på et tidspunkt da det var «relativt fredelig etter at den egyptiske administrasjonen hadde innført strenge forholdsregler på Gaza-stripen.» Om natten den 28. februar sendte Israel 50 fallskjermssoldater som drepte 39 egyptere og i tillegg såret 30. Sharett gikk god for operasjonen, men var «sjokkert» over tapet av menneskeliv, som han skrev 1. mars 1955:

«Antallet (egyptiske ofre)... endrer ikke bare operasjonens størrelsesorden, men innholdet i den; den endrer den til en hendelse egnet til å skape alvorlige politiske og militære komplikasjoner og usikkerhet. Militære talsmenn har etter påbud fra forsvarsministeren gitt en feilaktig fremstilling til pressen... Hvem kan tro på oss?»

Det er en utbredt oppfatning at Gaza-raidet ble et avgjørende vendepunkt i Nassers forhold til Israel. Fra da av benyttet den egyptiske presidenten enhver anledning til å fortelle besøkende diplomater at angrepet «var et sannhetens øyeblikk», da han «endelig innså omfanget av det israelske problem», og han bestemte seg like etter til å be Sovjet om våpen for å kunne forsvare landet sitt.¹⁹

Etter Gaza-raidet instruerte Sharett ambassadene om å gå offensivt ut til tross for at han kjente bakgrunnen for angrepet. Han håpet på denne måten å slå tilbake det «generelle inntrykket av at mens vi klager over å være isolert og at sikkerheten er truet, så setter vi selv i gang angrepene og avslører oss som så blodtørstige og maktglade at vi gjennomfører massemyrderier.»²⁰

Sharett var svært opptatt av USAs påtrykk for å redusere spenningen i området. Han forsto, som det fremgår av tiltredelsestalen hans av 12. mars

1955, at USA tolket Gaza-raidet som «uttrykk for en beslutning fra vår side om å angripe på alle fronter. Amerikanerne...er redd det vil føre til ny storbrann i Midt-Østen som vil ødelegge deres planer. Derfor ønsker de fra oss en absolutt forsikring om at liknende aksjoner ikke vil gjentas.» Ben Gurion hadde imidlertid kommet tilbake etter sitt «friår» for å bli forsvarsminister i Sharets regjering nettopp for å hindre at Israel bandt seg til forsikringer om ikke å gjenta slike represalier. Noen dager etter at han på nytt var blitt medlem av regjeringen, foreslo han da også at Israel gikk videre og okkuperte Gaza-stripen som var kontrollert av Egypt på det tidspunktet, og denne gangen for godt. Sharett forhindret at forslaget ble vedtatt.

Men israelerne ville ikke godta USAs initiativ om en sikkerhetsavtale, slik Sharett skrev:

«Vi trenger ikke (sa Dayan) noen sikkerhetsavtale med USA, en slik pakt vil kun være en hindring for oss... Sikkerhetspakten vil bare kneble oss og nekte oss friheten til å handle i overensstemmelse med våre behov i framtida. Er vi bundet til en avtale vil det hindre oss i å gjennomføre voldelige gjengjeldelsesaksjoner som er så livsviktig... de gjør det mulig for oss å opprettholde et høyt spenningsnivå i befolkningen og i det militære.»²¹

Sharett gjenga den 26. mai 1955 Dayans oppfatning med sine egne ord:

«Og fremfor alt – la oss håpe på en ny krig med de arabiske landene så vi endelig kan bli kvitt problemene og skaffe oss rom. (For en forsnakkelse: Ben Gurion selv sa det kunne lønne seg å betale en araber en million pund for å starte en krig).»

I tillegg til å skape økt spenning håpet Israel på å kunne isolere Nasser-regimet og hindre ham i å få våpen og annen hjelp fra Vesten. Det israelske sanksjonsprogrammet var så vellykket at «etter år med kontakter og forhandlinger» mottok Egypt ikke annet enn en «personlig gave til general Neguib, en pyntepistol som kunne bæres ved seremonielle anledninger.»²²

En rasende general, president Eisenhower, som ikke var kjent med de tre landenes planer om krig mot Egypt, tvang de allierte til å stanse angrepet og til slutt oppgi territoriet de hadde erobret. Eisenhowers aksjon gjorde det klart at han mente USA hadde interesse av et stabilt Midt-Østen og et Israel som holdt seg innenfor grensene fra 1949.²³ Umåtelig populær som han var, Eisenhower var stor sett i stand til å motså presset fra den jødiske lobbyen i Kongressen og Representantenes Hus. Hans relative uavhengighet var faktisk det siste eksemplet på noe sånt i USAs historie.

Kontroll av Libanon

Sionistledernes interesse for Libanon går tilbake til november 1918 da de antydte overfor britiske mandatmyndigheter at de ønsket at Israels nordgrense skulle omfatte hele Litanielva som inntil da hadde tilhørt Libanon. Forslaget

framhevet «viktigheten av å kontrollere alle vannressursene helt opp til utspringene.»²⁴ På Fredskonferansen i 1919 vant imidlertid Frankrike fram med kravet om at de daværende grensene i Libanon skulle bestå, inkludert Litani elva i hele sin lengde og vannreservoarene for elvene Habani og Wazzani. Israel slo seg aldri til ro med denne løsningen og den første og alle etterfølgende regjeringer begynte planleggingen for en marionettregjering i Libanon. Sharett's dagbok forteller den 27. februar 1954 om et møte mellom Ben Gurion, Sharett, forsvarsminister Pinchas Lavon og Dayan, der Ben Gurion argumenterte for at «tida er inne ... til å presse Libanon, det vil si maronittene²⁵ i landet, til å opprette en kristen stat.» Da Sharett svarte at de kristne i Libanon sto «svakt» og var ute av stand til å fyre opp under en revolusjon, skrek Ben Gurion: «Vi må sende folk og bruke penger.» Da Sharett svarte at det ikke fantes penger, var Ben Gurions svar:

«Pengene må finnes, om ikke i statskassa så i Jewish Agency. For et slikt prosjekt er det verd å ofre ett hundre tusen, en halv million, ja en million dollars. Hvis dette gjennomføres vil det bety en avgjørende endring i Midt-Østen, en ny tidsepoke vil begynne.»²⁶

I et annet møte på høyt nivå i Libanon i mai 1954 utformet Moshe Dayan retningslinjer for hvordan kontrollen av Libanon skulle gjennomføres. Ifølge Dayan trengte Israel kun å finne en libanesisk offiser, «sågar bare en major» som kunne være en marionett og med Israels hjelp «innsette en kristen regjering... Så kan Israels hær gå inn i Libanon (og) området fra Litani og sørover vil bli fullt og helt innlemmet i Israel og alt vil bli OK.»²⁷

For å gjennomføre disse planene måtte Israel vente i nesten 15 år, men, som professor Naseer Aruri skriver:

«Legg merke til hva som faktisk hendte senere, i løpet av 1960-, 70- og 80-årene: Israels krig mot de tre araberstatene i 1967 ga Israel ikke bare eiendomsretten over Øst-Palestina (Vestbredden), Gaza, Sinai og Golan-høydene i Syria, men ga også Israel anledning til å ta utspringet for elvene Jordan og Barnia. Dessuten ødela Israel Jordans Øst-Ghor kanal og Kaled-demningen i Yarmukelva som renner inn i Nahariva-bassenget i Israel. I 1978 gjennomførte Israel «Litani operasjonen» og tok kontroll over så vel Wazzanielva, som renner inn i Jordan, som nesten hele Hasbanielva. Og i 1982, etter «Operasjon Fred for Galilea», kom hele Latanielva under israelsk kontroll.»²⁸

De første regjeringene i Israel så på Libanon som et opplagt bytte, dels på grunn av de viktige vannressursene og dels fordi landet ble oppfattet som politisk svakere enn de arabiske nabolandene. Men de israelske planene for Libanon måtte utsettes til etter 1967. Langt inne i 1960-åra forklarer Rokach hvorfor:

«Israel var avhengig av våpenleveranser fra Frankrike og kunne ikke åpenlyst trosse Frankrikes ønsker. Avslutningen på Frankrikes kolonikrig mot Algerie og De Gaulles voksende utålmodighet med Israels arrogante

holdning, førte til brudd i det fransk-israelske samarbeidet i 1967, og ble erstattet av en eksklusiv samarbeidsavtale mellom USA og Israel.»²⁹

Borgerkrigen i Libanon (1975-1990) kostet rundt 100.000 mennesker livet og ødela en levedyktig ikke-religiøs regjering og et sivilt samfunn som fortsatt er preget av stormangrepet. Kristne ble satt opp mot libanesiske muslimer og situasjonen ble ytterligere vanskeliggjort ved de 350.000 palestinerne og PLOs nærvær i landet.³⁰ Israels bidrag til krigen var omfattende. Israelske angrep på Libanon startet så tidlig som i 1968 og fortsatte til 1982, men også senere. «Før den libanesiske hæren gikk i oppløsning i 1976 var det gjennomsnittlig 1,4 israelske voldsepisoder på libanesiske territorium hver dag fra 1968 til 1974.»³¹ Ifølge forfatteren Rosemary Sayigh, «fortsatte angrepene å øke og var en vesentlig grunn til borgerkrigen i 1975/76.» Korrespondenten til London-avisa *The Guardian*, Irene Beeson, rapporterte at «150 eller flere byer og landsbyer i Sør Libanon .. er gjentatte ganger blitt brutalt ødelagt av de israelske militærstyrkene siden 1968.» Hun fortalte historien om landsbyen Khiyam som var blitt bombet siden 1968. Da Israel invaderte Libanon ti år seinere, var bare 32 av de 30.000 innbyggerne tilbake. «(D)e var blitt massakrert med kaldt blod» av libanesiske marionettstyrker som Israel hadde innsatt i sør.³²

Destabilisering av araberstatene

Israels strategiske plan med å pulverisere araberstatene ved å bryte dem ned i små sekteriske enheter ble satt åpenlyst fram i en artikkel av Oded Yinon, en israelsk strateg. Oded pekte på den «virkelige borgerkrigen» som den gang fant sted mellom sunni-majoriteten og den regjerende sjiaske Alawiminoriteten i Syria. Han understreket splittelsen mellom Sunnier og sjiaer i Irak: «Sekstifem prosent av befolkningen har ingenting de skal ha sagt i politikken, en elite på kun 20 prosent har makten.» Han foretok en tilsvarende analyse av Jordan og Saudi-Arabia og skrev at hele regionen «fra Marokko til India og fra Somalia til Tyrkia... er bygget som et korthus, uten mulighet til å holde stand overfor de alvorlige problemene.» Oded så fram mot Libanons oppløsning i fem provinser som kunne tjene som et forvarsel for hele Midt-Østen, men han bemerket at Iraks oppsplitting

«er enda viktigere for oss enn oppsplittingen av Syria. ... I Irak er en oppdeling i provinser etter etnisitet eller religion som i Syria under Det ottomanske riket, en mulighet. Dermed kunne det være tre (eller flere) stater rundt de tre viktigste byene: Basra, Bagdad og Mosul, og sjia-områdene i sør ville blitt adskilt fra sunniske og kurdiske grupper i nord.»³³

Det er tydelig at USAs seneste krig mot Irak har bidratt til at Israels storslåtte drøm om regionalt hegemoni har rykket nærmere. Når det gjelder Israels målsettinger så har USA begynt å iverksette det Israel Shahak, den avdøde israelske forfatteren og regjeringskritikeren kalte «den nøyaktige og detalj-

erte planen for Midt-Østen til det sittende sionistregimet. [Planen] er basert på oppsplitting av hele området i *småstater*, og oppløsning av *alle* nåværende arabiske stater.» (Uthevelser i originalen.) Shahak merket seg også «den sterke tilknytningen til nykonservativ tenkning i USA.»³⁴

De nykonservative, spesielt fanatikerne som står Israels Likud-parti nært, får mye mediaoppmerksomhet for tida fordi de har fått nøkkelposisjoner i George W. Bushs administrasjon, og de er i stor grad talerør for administrasjonen, av og til moderert av utenriksminister Colin Powell. Mange av dagens nykonservative er tidligere liberalere

«som beveget seg til høyre da demokratene gikk til venstre med McGowerns anti-krigs politikk. Og bekymring for Israel overskygget det meste for dem som gikk til høyre. Som statsviteren Benjamin Ginsberg formulerer det: 'En viktig faktor som trakk dem ubønnhørlig til høyre var tilknytningen til Israel og den økende frustrasjonen med et demokratisk parti som i 1960-årene ble mer og mer motstander av USAs militære beredskap og viste økende forståelse for spørsmål i Den tredje verden (for eksempel palestineres rettigheter).' Hos Reagans sterkt høyreorienterte antikommunist, med tro på USAs militære slagkraft og villighet til å intervensere politisk og militært i andre lands affærer ... fant de nykonservative en politisk bevegelse som kunne garantere Israels sikkerhet.»³⁵

Det doble herredømme til Israels statsminister Menachem Begin og president Ronald Reagans høyreorienterte regimer førte til den brutale israelske invasjonen i Libanon i 1982, som krevde livet til mellom 17.000 og 19.000 libanesere og palestinere – de fleste sivile.³⁶ Påskuddet for invasjonen var trusselen mot Israels sikkerhet som følge av PLOs lynangrep og bombardement over grensen. Men selv den gang var observatører raske med å slå fast at det hadde vært rolig på grensen i elleve måneder som følge av en våpenhvile forhandlet fram av Reagan-administrasjonens utsending Philip Habib. Måneder med fred hadde faktisk gjort Israel desperate for å finne et påskudd til å starte krigen. Hvis Israels sikkerhet ikke var grunnen til den israelske invasjonen, hvordan skal den da forklares? Nok en gang avslører skriftlige bevis at det israelske felttoget mot Libanon hadde politiske og ikke sikkerhetsmessige hensikter.

I boka si om hendelsene rundt 1982-invasjonen i Libanon *The Fateful Triangle*, vier Noam Chomsky ti sider til «Årsakene til invasjonen av Libanon». Han starter med å fastslå at et opplagt formål var «å spre flyktningene en gang til og ødelegge organisasjonen som representerer palestinsk nasjonalisme...» Ifølge en erfaren israelsk diplomat er «medlemmer av PLO politisk døde.» Den israelske politiske kommentatoren Yoel Macus skrev at Israel gikk til krig for å bryte ned «støtten til PLO fra et overveldende flertall av befolkningen – og den voksende internasjonale anerkjennelsen.»³⁷ Seint i

1970-åra forlot PLO den «væpnede motstanden» og begynte å få status som en lovlig politisk organisasjon som representerte Palestinas folk.

Chomsky redegjør for noen av grunnene til den velkjente israelske «panikken» hver gang de fornemmer «trusselen om en fredelig politisk løsning» som kan være vanskelig å overholde. Som en konsekvens av den israelske bombekampanjen i 1981 fremmet Saudi-Arabia en fredsplan, og senere tok Syria et fredsinitiativ. Den mest illevarslende utviklingen fra Israels synspunkt var imidlertid at PLO etterlevde våpenhvilen så samvittighetsfullt, til tross for mange israelske provokasjoner. Ifølge Yehoshua Porath, en fremtredende israelsk vitenskapsmann, var Arafats suksess når det gjaldt å disiplinere mange PLO fraksjoner

«en veritabel katastrofe ifølge den israelske regjeringen, ettersom den tydet på at PLO 'om ikke lenge ville akseptere et vidtgående fredsforslag' og Israel kunne i så fall ikke lenger unngå en politisk løsning ved å påstå at PLO ikke er annet enn en 'bande mordere.' [Den israelske regjeringen håpet at] et vingestekket PLO, som manglet logistikk og territorium, ville ta opp igjen terrorismen... og drepe mange israelere...»³⁸

En kasestudie av ulike interesser

Israels to ukers bombing av Libanon i juli 1981, en forsmak på krigen i 1982, er et ekstremt tilfelle av israelsk ekstremisme. Episoden er også et lærerikt eksempel på forskjellen mellom USAs og Israels politiske mål i Libanon. USA var interessert i et stabilt Libanon for å skape fred med sine arabiske allierte og slå tilbake Sovjetunionens utfordringer i regionen. Direkte i strid med de amerikanske målsettingene med politikken var statsminister Begin og forsvarsminister Sharon fast bestemt på å destabilisere Libanon og innsette en kristen marionettregjering.

Det meget følsomme spørsmålet om delt lojalitet dukker opp så snart målsettingen for USAs og Israels Midt-Østen politikk er forskjellig, og når elementer i USA foretrekker Israels interesser fremfor USAs. Ved slike anledninger er betegnelsen delt lojalitet virkelig misvisende ettersom det gir inntrykk av en balansert tilnærming. I virkeligheten foretrekker Israels støttespillere i USA Israels interesser fremfor Amerikas. Forfatteren Stephen Greens kapittel om den to ukers bombekampanjen i 1981 behandler ikke delt lojalitet spesielt. Ikke desto mindre trekker han fram den rollen *New York Times* (og mange av de andre store mediene) spilte når det gjaldt å bidra til et komplott for å forbigå i stillhet alt som ikke tjente Israels interesser.

Det israelske felttoget mot Libanon som begynte i 1968 tok et langt skritt fremover i 1978 med invasjonen av Libanon, betegnende nok kalt «Operasjon Litani», og som besto av 25.000 israelske soldater inkludert to stridsvognsdivisjoner og en panserbrigade. Operasjonen resulterte i tusener av døde palestinere og libanesere.³⁹

I 1979 kunngjorde Israel en ny preventiv sikkerhetspolitikk basert på angrep for å komme fienden i forkjøpet: Israel ville heretter slå til etter forgodtbefinnende mot mistenkelige PLO-innretninger og ville ikke vente til PLO hadde aksjonert på Israels territorium. Da volden ble trappet ytterligere opp, foretok den libanesiske presidenten Bashir Gemayel en smart manøver i 1981 ved å angripe Syria og dermed sette Israel i en katepine. Etter at det israelske luftvåpenet som ventet kom ham til hjelp, så stilte syrerne opp SAM-6 antilufttrakter og SCUD, dvs. taktiske ballistiske raketter, i utkanten av Damaskus. Forfatter Green forklarer at de «israelske kampflyene allerede hadde elektronisk utstyr levert av USA» som kunne ødelegge SAM rakettenes og «SCUD-rakettenes var så unøyaktige at de ikke utgjorde noen alvorlig trussel mot israelske befolkningssentra eller militære installasjoner.» Dette hindret ikke statsminister Menachem Begin fra å true med «å ødelegge de sovjetiske rakettenes», og dermed åpne for en mulig krig mellom supermaktene.⁴⁰

På dette tidspunktet var USAs politikk preget av forvirring og motsetninger. På den ene siden sendte president Reagan sin spesialutsending Philip Habib for å mekle i konflikten. På den annen side reiste utenriksminister Alexander Haig til regionen for å fortelle Israel om en «grunnleggende endring i holdning» som tillot Israel større «fleksibilitet» til å fortsette med «luft- og bakkeangrep mot palestinske geriljabaser på libanesiske territorium.»⁴¹

Israelerne startet angrepet mot Libanon for alvor 10. juli 1981, rett etter at Menachem Begin var gjenvalgt som statsminister og Ariel Sharon var utnevnt til forsvarsminister. Ifølge USAs ambassadør Robert Dillon kunne angrepet ikke kommet på et verre tidspunkt. Hans hemmeligstemplede telegram til Utenriksdepartementet den 16. juli hadde mer karakter av høylytt protest mot USA enn hva som var vanlig når Israel angrep Sør Libanon, kanskje fordi ambassadør Habib var i Libanon og Israel og utenriksrådgiver Robert McFarlane var i Tel Aviv.⁴²

Den 16. juli trappet Israel dramatisk opp angrepene, ødela fem broer i Sør-Libanon, Ayn al-Hilwah flyktningeleiren nær Sidon og det amerikanske eide og amerikansk drevne oljeraffineriet Medreco ved Zahrani. *New York Times* nevnte ikke det amerikanske raffineriet med ett ord i omtalen av angrepene 16. juli. Neste dag fortsatte israelske fly ødeleggelsene av Beiruts sentrale områder. Green siterer fra Dillons rapport:

«Ødeleggelsene var omfattende. Fakhani-Tariq Al-Jadidah området i nærheten av flyktningeleiren Shatila ble hardest rammet. Mange bygninger ble fullstendig jevnet med jorden og ødeleggelsene minnet om 2. verdenskrig. PLO-kontoret som var målet for angrepene, ble øyensynlig flyttet til underetasjen i bygningene.»⁴³

Ambassadør Dillon anslo tapstallene i Beirut alene til 438 døde og 2479 sårete mellom 1. april og 17. juli 1981. Nok en gang var det amerikanske

raffineriet truffet. Tre lagertanker var truffet «og raffineriet var stengt». Israelske fly angrep hver eneste dag fram til 23. juli, og infrastruktur som broer, veier, kraftstasjoner og vannforsyningsanlegg sto høyt på lista over angrepsmål. Det amerikanske Medreco raffineriet ble truffet på nytt den 18. og 22. juli, og ble satt ut av spill i to uker, noe som førte til bensin- og oljemangel i Beirut og Sør-Libanon. «Israel som brukte våpen fra USA utkjempet nå total krig mot land og folk i Libanon.» Green konstaterer:

«*New York Times* (*NYT*) nevnte de israelske angrepene mot Medreco raffineriet 19. og 23. juli. Men ingen av artiklene nevnte at raffineriet var eid og ble drevet av amerikanerne. Ikke en eneste gang ble det avslørt i den omfattende dekningen *NYT* hadde av bombingene av Libanon at amerikanerne eide raffineriet.»⁴⁴

Green fortsetter sin oversikt over dekningen i avisreportasjene ved å peke på at mens det var «høylytt kritikk av Israel i Europa og i FN», begynte *NYT* å skrive detaljert om falske israelere, med navn, alder og omstendigheter, men nevnte ikke en eneste av de hundrevis av sivile libanesere som døde eller de tusener som ble såret. Green spør også om hvorfor israelerne ofret så mye sprengstoff på å ødelegge libanesisk infrastruktur, og hva det hadde å gjøre med PLO-angrepene i Nord-Galilea.⁴⁵

Green svarer faktisk på spørsmålet selv når han registrerer at på det tidspunkt Israel angrep var ambassadør Philip Habibs oppgave utvidet fra å forsøke å avdramatisere «den syrisk-israelske rakettkrisen» til «å avslutte borgerkrigen i Libanon og bidra til et stabilt Libanon.» Samtidig hevder han at det åpenbare formålet med de israelske angrepene var «destabilisering av regjeringen og økonomien i Libanon. Slik handlet Israel i direkte strid med USAs uttalte politikk.»⁴⁶

Hvorfor hindret *New York Times* sine lesere i å få kunnskap om at Medreco-raffineriet, som Israel angrep med overlegg ved fem anledninger i juli 1981, var eid og ble drevet av amerikanerne? Var avisa engstelig for den negative reaksjonen som kunne vokse fram blant annonsørene og leserne hvis det kom på trykk noe ufordelaktig om Israel? Spilte det en rolle for undertrykkelsen av ufordelaktig informasjon om Israel at *NYT* var eid av jøder og/eller at avisa støttet sionismen? Selv om det er umulig å besvare slike spørsmål, så viser episoden medias delaktighet i støtten til Israels politikk, i strid med USAs interesser og antagelig i strid med de fleste amerikaneres ønske om et stabilt Libanon og et fredelig Midt-Østen. Betegnende nok ble utenriksminister Alexander Haig tvunget til å gå av som en følge av den israelske invasjonen i Libanon fordi han satte Israels ønske om å «bekjempe terror» foran Amerikas interesser i å redusere fiendtlighetene i Midt-Østen.

Et veikart til hva?

Det at Alexander Haig måtte gå av i 1982 er et belegg for at Reagan-administrasjonens uansvarlighet når det gjaldt å ikke ha alvorlige innvendinger mot Israels mangel på måtehold i Libanon, hadde sin grense. USAs administrasjon var på den tida tilstrekkelig fleksibel og fornuftig til å trekke seg tilbake når det var nødvendig, og den var i stand til å fokusere på det enkle faktum at et fredelig Midt-Østen var i USAs interesse. I dag mangler åpenbart en slik forståelse. Fraværet av Sovjetunionen som en motvekt mot USAs interesser i Midt-Østen har gitt det nåværende regimet i USA frie hender til å alliere seg fullt og helt med Sharon-regjeringens undertrykkende og brutale politikk.

Statsminister Ariel Sharon har brukt sin politiske kløkt til å forene det israelske folk til støtte for dramatiske begrensninger i palestinerne muligheter til et normalt dagligliv. Til tross for den «fredsprosessen» som nå verserer, og som er gitt det upassende navnet «veikartet», har palestinerne aldri tidligere vært så truet av Israel. Gjennom en kombinasjon av ydmykelse og effektiv bruk av den israelske lobbyen i USA og fullstendig servilitet fra Kongressens side, har Ariel Sharon for eksempel ikke måttet stå til rette for bulldoser-mordet i mars 2003 på den amerikanske kvinnen Rachel Corrie. Hun var en av tre internasjonale fredsaktivister som ble meid ned av den israelske hæren.

Palestinerne kan ikke gå på skole, ikke arbeide eller drive vanlig økonomisk virksomhet. De møter endeløse kontrollpunkter, «måltrettede snikmord», stridsvogner, skarpskyttere, F-16 jagere og Apache helikoptre i befolkningssentra. «Sikkerhetsmuren» som bygges på Vestbredden legger beslag på store arealer med palestinske olivenlunder, gårder, fabrikker, og rammer hundretusen av palestinere i hundre landsbyer eller lokalsamfunn som er inneklemt mellom muren og Israels grense fra 1967, eller tett på denne.⁴⁷ Alt dette foregår mens verden er opptatt av «Veikartet» som mange observatører ser på som en avledningsmanøver og et PR-stunt.⁴⁸

Det er åpenbart at den israelske regjering fortsatt vil gjøre alt den kan for å hindre gjenoppbyggingen av den palestinske infrastrukturen som ble ødelagt av Israels militære styrker (IDF) på Vestbredden under angrepene våren 2002. Hvilken fremtid har palestinerne uten gjenoppbygging, uten levedyktig økonomi? En antydning om hva israelerne har i mente for palestinerne er det utilslørte snakket om «forflytning» også blant medlemmer av Sharons regjering.⁴⁹ Sharon vet han ikke bør komme med slike uttalelser som statsminister. Men i 1988, da han var handelsminister og medlem av det indre kabinett under den første intifada, advarte han mot at det palestinske opprør vil «uunngåelig føre til krig med araberstatene og den nødvendige fordrivning av arabere fra Vestbredden, Gaza og Galilea.»⁵⁰

Mange observatører fryktet for at Irak-krigen ville være et passende skalleskjul for en masseutdrivning av mange av de over 3,5 millioner palestinere som lever i de okkuperte områdene. Men Israel ble ikke angrepet og amerikanerne rykket fram til Bagdad så raskt at det ikke ga muligheter for massefordrivning. Ikke desto mindre er tiden på israelernes side og de er mestre i å skape og utnytte anledninger. Etter at de ble tvunget av president Eisenhower til å trekke seg tilbake fra Sinai og Gaza i 1956, ventet de til den politiske scene var klar i 1967. Nok en gang er tiden på deres side ettersom «krigen mot terror» fortsetter og USAs politiske ledelse hele tida truer Iran og Syria, begge høyt på lista over Israels fiender.

Utsiktene til fred er små og blir stadig mindre. Et tegn på vanskelighetene som ligger forut er kommentaren til sikkerhetsrådgiver Condoleeza Rice i Tel Aviv 2. mai 2003. Rice sa at «Israels sikkerhet er nøkkelen til en trygg verden.» Som en iakttaker av høyresidas innflytelse på USAs politikk bemerket: uttalelsen går lengre en selv de «nykonservatives påstand om at Israel og USA har de samme sikkerhetsinteresser.»⁵¹
(Juli-august 2003)

Oversatt av Arnulf Kolstad

NOTER

- 1) Når det gjelder historisk oversikt over sionismens erobringer og okkupasjoner, se Norman Finkelstein, *Image and Reality of the Israel-Palestine Conflict*. W.W. Norton & Co, 2003; for dokumentasjon av sionistiske terroristaksjoner, som for eksempel. brevbomber, kidnapping, bombing av kaféer, teatre og markeder, se Issa Nakhleh, *Encyclopedia of the Palestine Problem*, Intercontinental Books, 1991, s. 65-230
- 2) Stephen Green, *Taking Sides: America's Secret Relations with a Militant Israel*, W. Morrow, New York 1984, s. 38-40.
- 3) Baylis Thomas, *How Israel Was Won: a concise history of the Arab-Israeli conflict (1900-1999)*, Rowman & Littlefield Pub., 1999, s. 93, note 39.
- 4) Green, *Taking Sides*, op.cit., s. 40.
- 5) *Jewish Agency* er en sionistisk organisasjon som ble opprettet av Sionistkongressen i 1922. Samme år ble den anerkjent av Folkeforbundet som «rådgivende samarbeidsorgan» for mandatmakten Storbritannia i spørsmål som hadde betydning for et «jødisk nasjonalt hjem» i Palestina. Da staten Israel ble opprettet i 1948, medvirket Jewish Agency ved dannelsen av den første regjeringen. Jewish Agency er en pengesterk organisasjon. Dens midler skaffes til veie ved bidrag fra jøder utenfor Israel over hele verden. (O.a.)
- 6) Skrevet av professor Yehuda Lapidot på Irguns nettside: <http://www.etzel.org/english/index.html>.
- 7) Følgelig hadde Hagana, ifølge Irguns fremstilling, offisielt trukket tilbake godkjenningen da angrepet fant sted den 22. juli.
- 8) Ifølge Irgun ble det gitt 22 minutter til evakuering etter at den første telefonbeskjeden kom kl. 12.10.

- 9) R. Curtiss i *The Washington Report on Middle East Affairs*, www.wrmea.com/backissues/031885/850318011.html.
- 10) Livia Rokach, *Israel's Sacred Terrorism*, Første gang utgitt i USA av AAUG (Association of Arab-American University Graduates) Press i 1980, s. 5-6.
- 11) Rokach, *ibid.* s. 11
- 12) Rokach, *ibid.* s. 13
- 13) Rokach, *ibid.* s. 13
- 14) Rokach, *ibid.* s. 29
- 15) Rachel Corrie i en E-post til familien, sitert i Harper's *This Happens Every Day*, juni 2003.
- 16) Green, *Taking Sides*, *op.cit.*, s. 94-123
- 17) «A dangerous liquidation», i *Yediot Achronot*, 25. november 2001.
- 18) Donald Neff, *Warriors at Suez: Eisenhower takes America into the Middle East*, New York, Linden Press/Simon and Schuster, 1981, s. 33.
- 19) Ehud Ya'ari, i Rokach, *Israel's Sacred Terrorism*, *op.cit.*, s. 62.
- 20) Rokach, *op.cit.*, s. 39-40
- 21) Rokach, *op.cit.*, s. 47.
- 22) Rokach, *op.cit.*, s. 47.
- 23) D. Neff, *Warriors at Suez*, *op.cit.* s 365-68 og 371-76.
- 24) Nasser Aruri, Forord til Rokach, *op.cit.*, s. xiv.
- 25) Maronittene er en kristen-katolsk befolkningsgruppe i Libanon, Syria, Kypros og Egypt, oppkalt etter sin leder på 400-tallet. Deres antall er anslått til ca. 1 million, og ca. halvparten av dem bor i Libanon. (O.a)
- 26) Rokach, *op.cit.*, s. 22.
- 27) Rokach, *op.cit.*, s. 26.
- 28) Nasser Aruri, Forord til Rokach, *op.cit.*, s. xiv-xv.
- 29) Rokach, *op.cit.*, s. 59, note 6.
- 30) Rosemary Sayigh skriver i *Too Many Enemies: The Palestinian Experience in Lebanon*, London, Zed Books, 1994, at 110 000 palestinere ble drevet på flukt fra Nord-Palestina i 1948, og PLO ble tvunget til å flytte fra Jordan til Libanon i 1970-71.
- 31) Noam Chomsky, *The Fateful Triangle*, Boston, MA, South End Press, 1983, s. 191.
- 32) Chomsky, *ibid.*, s. 191.
- 33) Oded Yinon, *A Strategy for Israel in the Nineteen Eighties*, utgitt på hebraisk i *Kivunim*, februar 1982, av The World Zionist Organization, Jerusalem, og på engelsk som *The Zionist Plan for the Middle East*, av AAUG (The Association of Arab-American University Graduates), med Forord av Israel Shahak. Den finnes på: www.geocities.com/roundtable_texts/zionistplan.html.
- 34) Shahak, Forord til *The Zionist Plan*, *op.cit.*
- 35) Stephen Sniegoski, *The War in Iraq: Conceived in Israel*, februar 2003, på: www.thornwalker.com/ditch/conc_toc.html
- 36) Benny Morris diskuterer anslagene over antall drepte i: *Righteous Victims: A history of the Zionist-Arab Conflict 1881-2001*, Random House, 2001, s. 747, fotnote 247.

- 37) Chomsky, *The Fateful Triangle*, op.cit., s. 198-9.
- 38) Chomsky, *The Fateful Triangle*, op.cit., s. 200.
- 39) Stephen Green, *Living by the Sword: America and Israel in the Middle East 1968-1987*, s. 155.
- 40) Green, *ibid.* s. 155-6
- 41) David Shipler, *The New York Times*, 18. april 1981, sitert i Green, *Living by the Sword*, *ibid.* s. 157.
- 42) Gradert telegram av 16. juli 1981 fra utenriksdepartementet, sitert i Green, *Living by the Sword*, *ibid.* s. 158.
- 43) Green, *ibid.* s. 161.
- 44) Green, *ibid.* s. 162.
- 45) Green, *ibid.* s. 163.
- 46) Green, *ibid.* s. 164.
- 47) Neve Gordon, «Can bad fences make good neighbours», *Guardian Weekly*, 29. mai-4. juni, 2003
- 48) Se Jeffrey Blankfort, *AIPAC Hijacks the Roadmap: How Israel's U.U. Lobby is Stacking the Deck*, 27. mai 2003, på www.counterpunch.org/blackfort05272003.html
- 49) Benny Elon, Israel's turistminister skrev i *Jordan Times* 7. februar 2004; «Vi skal ikke være redde for å ta opp igjen ideen om forflytting og diskutere åpent de mulighetene det gir.»
- 50) Sitert i Ralph Schoenman, *The Hidden History of Zionism*, Santa Barbara, Verita Press, s. 10.
- 51) Stephen Sniegoski, i en e-post til artikkel i *Jewish Press*: «Rice: Israel's Security Is Key to World Security», 18. mars 2003 (www.jewishpress.com/news_article.asp?article=2380).